

to
mi
zaplatíš

LISA JACKSON

to
mi
zaplatíš

LISA JACKSON

2018

Copyright © 2017 by Lisa Jackson LLC
Translation © 2018 by Marie Čermáková-Frydrychová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu YOU WILL PAY,
vydaného nakladatelstvím Kensington, 2017 v New Yorku
přeložila Marie Čermáková-Frydrychová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Milena Nečadová a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2018

ISBN 978-80-7498-273-6

1. kapitola

Na mysu Podkova

Tehdy

Elle

Tak to je konec.

Její život se naplnil. V devatenácti.

Elle se chvěla brada. Přesvědčovala se, že musí být odvážná, ale odvaha ji valem opouštěla.

„Pane Bože, pomoz mi,“ šeptala, i když ji nemohl nikdo slyšet. Slova se ztrácela v šumění větru a hřmotu divokého příboje sedm metrů pod ní. Stála nad propastí, bosá, prsty se jí ohýbaly přes okraj převisu, bušící srdce cítila až v krku, světlé vlasy jí bičovaly obličej. Blížila se bouře, na temných vlnách se tvořily bílé hřebínky, v ostrém pronikavém vzduchu cítila příslib deště.

Nevěnovala tomu však pozornost, téměř ničeho kolem si nevšímala, protože sbírala odvahu; jen se přes tenkou látku noční košile dotkla svého břicha.

Skoč! Hned! Je to jediné východisko, a ty to víš. Pro tebe nejlepší řešení. Nejlepší pro Lucase. Nejlepší pro dítě... Opravdu? Nový život. Zatím nezrozený. Za očima jí tepala bolest a přepadaly ji výčitky, i když se přesvědčovala, že všechno činí s nejlepšími úmysly.

LISA JACKSON

Po tvářích se jí řinuly slzy. Věděla, že to, oč se pokouší, je šílené. Přesto jí nezbývalo jiné řešení, neměla kam jít, komu věřit. Na chvilku zavřela oči, zhluboka se nadechla slaného mořského vzduchu a pomyslela na všechno, co se kdy mohlo stát, a co se nyní proměnilo v prchavý sen. Tady, v tomhle trapném letním táboře na oregonském pobřeží, který měl být oázou klidu, ba rájem, avšak proměnil se téměř v předpekli, kde se všechno hroutilo do nejhlubších temnot.

Přijela sem na počátku léta, plná dychtivého očekávání. Věděla, že bude pracovat s dětmi, šířit slovo Boží, udělá poslední krok před podzimním nástupem na vysokou školu. A místo toho... ach, Bože! Našla pouze nenávisť a bolest, poznala lásku a odmítnutí, odhalila zradu tak hlubokou, že po ní zůstala jen hořkost v duši.

A zhřešila.

Ach, ten Lucas! Při vzpomínce na něj jen polkla. Vysoký, světlomasý, svalnatá ramena, ostře řezaná čelist a šibalský smysl pro humor.

Zamrkala, aby zahнала slzy smísené s dešťovými kapkami, celá zoufalá a sama samotinká.

Dokáže to?

Prostě udělat krok a spadnout do vzdouvajících se ledových vln Pacifiku? Opravdu je to jediné řešení? Kymácela se v poryvech větru. Prudce otevřela oči a ještě našla rovnováhu. Pomrkávala, ale v temnotě nerozeznávala linii obzoru. Cítila jen první kapky deště padající z půlnoční oblohy.

Udělej to! Udělej to hned! Nemáš pro co žít. Nic ti nezbylo!

Jenže to není pravda. Zbylo.

Skřííp!

Náhle měla dojem, že i přes téměř ohlušující hřmot moře zaslechla pronikavý zvuk, jakýsi skříp pot nerovné kovové hrany o pevnou skálu. Cítila, jak se jí ježí všechny chlupy, varovné znamení.

Cožpak tady není sama?

Nesmysl. Nikdo s trochou rozumu v hlavě by nevycházel ven o půlnoci za bouřky.

Odvážila se rychle ohlédnout, ale na planině zvedající se ke skalnatému svahu rozeznávala jen pár pokroucených borovic. Za skalisky se táhl jedlový prales, temný a zlověstný. Jenže dnes večer je tady sama, ne? Samozřejmě! Kdo jiný by vyrazil v zuřící bouři do lesa na kluzkou skalní římsu nad oceánem kromě šlezné holky, která nemá pro co žít?

Nikde ani živá duše.

Začínáš blouznit.

Spustil se hustý déšť, kapky pleskaly na kamenitý sráz, promáčely jí tenkou noční košili. Noční temnota byla ještě neproniknutelnější. Snažila se překonat strach. Je sama a udělá to. Musí.

Znovu se zhluboka nadechla.

Hlavou se jí míhaly nesourodé vzpomínky na rodinu a přátele, jeden obraz za druhým, ale žádný neměl takový účinek, aby jí od jejího úmyslu odradil. Nenacházela ve svém životě nic pevného nebo dostatečně jistého, čeho by se mohla zachytit drápkem, neviděla ani nepatrný střípek naděje.

Je ztracená.

Hlavně se uklidni. Brzy bude po všem. Najdeš klid... ty i dítě. Nitro jí pročísl pocit provinilosti a ona si v uklidňujícím gestu položila dlaň na ploché břicho. „Všechno je v pořádku,“ šeptala nenarozenému dítěti a hlas jí přehlušovalo vytí větru. „Budeme v pohodě.“

Lhářko! Přemýšlíš o tom, že si vezmeš život – nejen svůj, ale i svého dítěte. A to není v pohodě, Elle. To je vražda! Málem ve větru slyšela pronikavý hlas své matky, jak ji vyčítavě kárá: „Jestli to uděláš, Elle, skončíš navždy v ohni pekelném. Opravdu to chceš?“

Jenže matka tady není. Je sama. Hlas, který slyšela, byl pouze její vlastní strach, který jí bránil udělat ten poslední osudný krok.

LISA JACKSON

Skřííp! Trhla sebou. Otočila se. Zavrávala. Opět našla rovnováhu.

Kriste Ježíši, co to je? Jednoznačně kov, jak skříípe o kámen. Jednoznačně něco, co by tu být nemělo.

Těžce polkla.

Napínala uši, ale nic víc nezaslechla. Mhouřila oči k temnému lesu, jehož zubatá linie byla v deštivé noci proti zatažené obloze jen stěží viditelná. Závan větru se jí s velkou silou opřel zezadu do nohou.

Určitě tady nikdo není, nic tady není, ne – a najednou to spatřila: podivný záblesk, který by zde nečekala, pohyb, který neodpovídal komihání větví v bouřkovém vichru.

Pane Bože...

Srdce se jí zastavilo a všechno kolem ní – déšť, moře, temnota noci – se rozostřilo, protože se soustředila na to jediné.

Není to nic víc než tvá pitomá bujná fantazie. Nevyšiluj. Zhluboka se nadechni a... kruci! Ze stínů se vynořila temná postava a závojem deště se k ní pomalu blížila.

Ucítila srdce až v krku.

Bože můj, je to nůž? V sevřené pěsti? Co je to? Ostří?

„Ne.“

Strach jí zaťal drápy hluboko do nitra.

Pak svého trýznitele poznala. Zalapala po dechu.

Ne. Ne. Ne!

Bezděky vrtěla hlavou, pohled jako přilepený k blížícímu se útočnickovi, napřáhla před sebe ruku, jako by chtěla odrazit úder. Druhou si chránila břicho, své nenarozené dítě. Nechtěně se přikrčila, stáhla se a uklouzla na vlhkém skalisku.

Počkat!

Ztrácela rovnováhu, divoce zamávala rukama, ledový vítr ji bodal a kroužil kolem ní v divokých vírech, jako by ji postrkoval.

V té chvíli se zablesklo. Přimo před ní se postava vydala na

skalní římsu, nůž jasně viditelný, proradný spokojený úsměv, v němž se objevily bílé zuby, oči skryté v temných důlcích.

Od moře zavanul další prudký poryv, divoce zavrávora-la, studený víchr jí rval lem promáčené noční košile a mokré prameny vlasů jí šlehaly do očí. Zarazila se. Nebezpečně balancovala na samotném okraji skalního výběžku, paty už měla ve vzduchu.

Najednou se jí vůbec nechtělo zemřít!

Ani připravit o život vlastní dítě.

V žádném případě.

Přenesla váhu na špičky a odrazila se směrem k němu. *Jestli skočím – jestli skočíme – bereme tohle šílené monstrum s sebou.* Jenže bylo pozdě. Skok na nepřítele se jí nezdařil, uklouzla na mokřém kameni. Jen se tomu ďáblu zadívala do očí. *Tak do toho,* pomyslela si a připravila se. *Tak sakra dělej!*

Zaburácel hrom, rozléhal se nad vodou, útočník se pružně odrazil a vrhl se k ní, vypadal jako temný démon.

Elle se pokusila uhnout, ale znovu uklouzla. Sunula se dozadu. Začala se převažovat, ztrácela rovnováhu, nohy jí ujížděly. Najednou po ní chňapla ruka v rukavici a zachytila ji těsně předtím, než mohla spadnout. Ocelově silné prsty jí sevřely zápěstí a zachránily ji před zřícením do hlubin.

Cože? Tohle je její zachránce?

Na krátkou chvíli se jí zatetelilo srdce nadějí, jenže pak ucítila, jak stisk povoluje. Maličko sklouzla, ale ruka ji vzápětí postrčila přímo přes hranu srázu, a tentokrát už nezareagovala jako předtím a nepokusila se ji zachránit.

Padala, převažovala se pozpátku do temnoty, najednou všude kolem sebe cítila jen slaný mořský vzduch a rychle se řítila k hladině. Jakmile se dotkla ledové vody, ještě zahlédla na okraji srázu onoho člověka, jak se naklání a bedlivě ji sleduje, aby se ujistil, že i se svým dítětem našla ve vlnách smrt.

2. kapitola

V táboře Podkova

Tehdy

Monica

Udělala chybu.

Obrovskou chybu... Ne, přesněji *kolosální* chybu.

Už ji asi nedokáže napravit.

Zatraceně, ke všem čertům, pomyslela si Monica, která ležela oblečená na kavalci ve srubu, kde měla na starosti osm jedenáctiletých dívek – byť jí samotné bylo sotva devatenáct. Měla napůl oddělenou místnost, maličký prostor s otevřeným průzorem do většího sousedního pokoje, kde spaly její svěřenkyňe ve spacácích hozených na dřevěná skládací lehátka s pevným plátnem místo matrace, snad z padesátých let. Veškeré vybavení tohoto pitomého tábora bylo za hranicí označení „retro“, a to všechno kvůli nemilosrdné ruce hlavního vedoucího, kazatele Jeremiaha Daltona, kterému tahle strašná díra zvaná letní tábor patřila. Dalton byl v podstatě diktátor, sice se prohlašoval za věrného následovníka Kristova, ale byl jedním z nejméně křesťanských křesťanů, s nimiž kdy Monica měla tu čest. Vysoký, impozantní, s pronikavými očima a ostře řezanými rysy. Získal

doktorát z teologie a byl na něj tak hrdý, že od každého vyžadoval oslovení „doktore“ či „reverende“. Dokonce i od své ženy a dětí. Existuje něco nechutnějšího?

Ne že by na něj teď chtěla myslet.

Musím řešit větší a osobnější problém, uvědomila si s hořkostí, když zírala nahoru k obnaženým podkrovním trámům. Otevřenými okny slyšela osamělé houkání sovy, pronikající všudypřítomným zvukem příboje narážejícího do útesů necelého půl kilometru odsud.

Pohlédla na hodinky. Skoro půlnoc.

Ostatní holky už se scházejí v zátocě a čekají na ni. I ony jsou oddílové vedoucí a všechny do jedné pořádné potvory. Z duše je nenáviděla a nechápala, proč se některým dokázala svěřovat. Litovala toho hlavně v případě Bernadette. Co si probůh myslela? Jistě, Bernadette Alsaceová umí držet jazyk za zuby – Monica v to alespoň doufala –, ale stejně se nikdy neměla otevřít právě jí, holce s pružnou postavou, bystrým mozkiem a obdobně hbitým jazykem. Krom toho tady byla Bernadettina mladší sestra Annette. Jak je možné, pro všechno na světě, že ta mrňavá ufnukaná drbna tu sehnala místo praktikantky? Vždyť je jen o málo starší než táborové děti a v jednom kuse se plíží kolem srubů a společenské místnosti v centru tábora, špicuje uši a pídí se po tajemstvích. Popravdě řečeno trochu Moniku děsila – maličká Annette s obrovským očima a ne zcela nevinným úsměvem.

Další úskočná příšerka.

Krucinál, musí přestat myslet a radši se odhodlat k činům.

Měla pocit, jako by se v ní cosi pohnulo, ale s tím nemohla dělat vůbec nic.

Je těhotná. Dokonce už Tylerovi oznámila, že bude otcem – ať se mu to líbí, nebo ne. Tajně doufala, že když se tu novinu dozví, nějak se změní, začne ji opravdu milovat a ožení se s ní. Těžce polkla. Od té chvíle uplynuly dva týdny. Teď je všechno jinak. Začínala krvácet, bolelo ji břicho a... v jejím nitru se rozprostíral

LISA JACKSON

hluboký smutek. Rozhodně tenkrát neměla v plánu s Tylerem otěhotnět.

Ne! Bože, to ne! Nikdy!

Jenže k tomu došlo. A ačkoli si nikdy nemyslela, že by si chtěla dítě nechat – do prdele, je na mateřství přece hrozně mladá! –, při pomyšlení na to, že potratila, cítila zklamání a její hloupé romantické fantazírování o životě s Tylerem vzalo zasně. Byl tak hezký! Husté hnědé vlasy, hranatá brada, šedé oči...

Mužný, sportovní typ, připravený na cokoli, zkrátka měl všech pět pé, pomyslela si, takového si vždycky přála. Jenže pak těhotná, a vzápětí už ne těhotná a... Z očí se jí řinuly slzy, ale přesvědčovala se, že to nakonec dobře dopadlo. Oba teď můžou jít studovat a... Tyler je volný, třeba se ožení s Jo-Beth, vždyť s ní je v podstatě zasnoubený. Ne, oprava, s tou *potvorou* je v podstatě zasnoubený.

Při tom pomyšlení Monica jen bolestně zamrkala.

Opatrně se zvedla a nakoukla přes spojovací okno do hlavního prostoru srubu. Byla v něm tma, jen slabě prosvětlená jedinou noční lampičkou. Všechna lehátka byla obsazená, dívky tvrdě spaly po náročném dni, kdy se staraly o koně, plavaly v jezeře, vyslechly si čtení z bible a odpracovaly si službu v kuchyni nebo na latrínách a nakonec se sešly venku při společném zpěvu a modlitbě.

V deset byla večerka a její svěřenkyňe si ještě tak půl hodinky špitaly a nakonec všechny usnuly, dokonce i největší strašpytel Bonnie Bransonová, mladší než ostatní, s dlouhými světlými vlasy, které nikdy nepoznaly nůžky. Každou noc usínala s umolousaným jednookým medvídkem. Plyšáci byli na táboře samozřejmě zakázaní, děti si podle pravidel stanovených doktorem Daltonem nesměly z domu vozit hračky, ale Monica holčičce jejího pitomého růžového medvídka povolila. Pokud kvůli němu nebude večer plakat a rušit ostatní, je to jedno, ne? Jenže ostatním děvčatům to zjevně jedno nebylo, hlavně Kinley Marshové,

kteřá ji ihned na porušení předpisů upozornila a chtěla to oznámit. Monica okamžitě všem pohrozila, že jestli některá z jejích dívek o tom jen slůvkem cekne, přestane pravidelně každý večer kontrolovat okolí srubu kvůli přítomnosti hadů a všechny holky se pak budou celou noc bát, že jim dovnitř vzele chřestýš. Byla to hloupá výhrůžka, protože u moře chřestýši nebyli, ale ani extrémně sečtělá a bystrá Kinley Marshová to naštěstí zřejmě nevěděla – nebo se o tom nezmínila. Když to zpočátku vypadalo, že je opravdu ochotná vtrhnout do reverendovy kanceláře žalovat, neudělala to, a ostatní také držely basu, hlavně když jim Monica slíbila každý večer čokoládu, pokud budou dál držet jazyk za zuby. Pak ukradla z kuchyně čokoládu připravené na tradiční táborovou pochoutku a holky odpřísáhly, že tajemství jednookého medvídku udrží.

Všechno to byla strašná komedie.

Monica rychle děvčata spočítala, ověřila si, že opravdu spí, a seskočila z postele, nazula si boty, rychle zavázala tkaničky, naposled se ohlédla, vzala z háčku mikinu, strčila do dveří a vyšla do chladné noci.

Vůně oceánu byla všudypřítomná, ale teď byla okořeněná dýmem hasnoucího táboráku, který stále doutnal na ohništi mezi sruby. Každou chvíli se několik uhlíků rudě rozzářilo a kolem se roztančily strašidelné stíny. Monica měla na chvíli pocit, že někoho vidí na lavičce: tmavou nahrbenou postavu s hlavou obrácenou k ní, jako by na ni zírala.

Sevělo se jí srdce a zalapala po dechu. O krok ucouvla. Zamžourala do tmy a uvědomila si, že je to jen lopata, kterou někdo nechal opřenou o lavičku u ohniště obloženého kameny.

Ježíšku na křížku! prolétla jí hlavou kletba, kterou používala její matka. Jak si mohla splést pitomou lopatu s člověkem? Pomaličku couvala a proklínala svou představivost. O jejích plánech nemá nikdo ani tušení. Tyhlety vidiny má kvůli pocitu viny.

Prudce vydechla a rozhlédla se. Kolem ohniště – ústředního bodu tábora – viděla jen osm srubů včetně toho, za který nesla odpovědnost. Ve všech bylo zhasnuto jako v tom jejím, noční tmu nenarušovaly záblesky baterek, ve stínech neviděla žádný pohyb, jen narudlou záři několika posledních uhlíků. Proklouzla mezi dvěma přístavky za sruby a dál na pěšinku kolem té části tábora, kterou obývaly dívčí oddíly a jejich vedoucí a praktikantky. Jakmile minula krátkou odbočku ke stájím, zarazila se, znovu se ujistila, že je sama, a dala se do lehkého klusu za poslední srub a po pěšině lesem ven z tábora. Vydala se oklikou čistě pro případ, že by potkala některou z vedoucích, s nimiž se měla dle dohody setkat, ale na schůzku jít nemínila.

Pro tuto chvíli, pomyslela si, musím hlavně vidět Tylera, aspoň jednou, naposledy, a povědět mu...

Slyšela hlasy. Šepot.

Sakra! Nikdo ji nesmí vidět. Nikdo.

Podle toho, jak hlasy sílily, usoudila, že se k nim blíží. Do konce zahlédla tenký paprsek světla baterky. *Do háje!*

Uhnula z pěšiny, ale šlápla na větvičku, která hlasitě praskla. Rychle se vrhla za strom, přitiskla se k drsnému kmeni a v duchu se modlila, ať ji nenajdou.

„Co to bylo?“ ozval se hlas. Pozнала, že patří Revě Mercadové.

Monice se sevřelo srdce. Reva byla tvrdá dívka, chytrá a dost výbušná, což měla Monica možnost několikrát poznat. Monica Revě nevěřila a rozhodně ji nijak nemilovala. Světlo baterky přestalo poskakovat a zastavilo se. Kroky také. Tenký proužek světla pročesával les kolem ní, jako by ten, kdo drží baterku, zkoušel odhalit zdroj praskotu.

Monica by se nejraději vtiskla do kůry stromu a prorostla do něj. Nemůže riskovat, že ji najdou, když je s tou jejich schůzkou chtěla poslat k šípku. Horečně uvažovala, jak by se vymluvila, kdyby ji našly. Proč se ukrývá v lese? Šla si odskočit? Slyšela, jak

přicházejí, viděla světlo baterky a schovala se, protože si myslela, že tábor obchází reverend Dalton nebo některý z jeho synů?

„Co jako?“ Hlas, který odpověděl, patřil Jo-Beth Chancellorové.

Skvělý! Do prdele, fakt skvělý. Jo-Beth byla nápadně pohledná, pružná zrzka, která měla v plánu od podzimu nastoupit na luxusní vysokou školu z Břečťanové ligy jako Harvard nebo Yale. Pocházela z bohaté rodiny a bylo to na ní vidět. Jediným důvodem, proč se uvolila dělat tady v táboře Podkova oddílovou vedoucí, byl její milostný vztah s Tylerem Quadem, který zase přijel, aby si prostě užil dobrodružství, unikl ze spárů dusivé lásky svých rodičů a vychutnal si trochu svobody, než se vydá na Coloradskou státní univerzitu. Samozřejmě neočekával, že se dostane do spárů vlády železné ruky reverenda Daltona.

Monica těžce polkla, když si vzpomněla na to, co Jo-Beth za zády provedla.

Reva se podivila: „Tys to neslyšela?“

„Co jako?“

„Nevím. Takový praskavý zvuk. Možná někdo šlápl na větvičku,“ vydechla nervózně Reva. „Myslím, že tady někdo je.“

Ach ne! Panebože, jen to ne.

„Všichni tady jsme,“ připomněla jí Jo-Beth. „Kvůli Elle. Zapomnělas?“

„Já vím, ale...“

„Kvůli *Elle*. Z toho důvodu máme schůzku s ostatními,“ řekla s téměř výhrůžným podtónem, jako by Reva neměla jasno, co se týče jejich mise, což bylo dost divné, protože když nic jiného, tak Reva byla prvotřídní intrikánka a velice dobře věděla, jak si krýt záda.

Elle Bradyová měla pořád jakoby hlavu v oblacích, ale nebyla zase tak docela éterická. Původně dostala jako vedoucí na starosti srub číslo pět, ale najednou zmizela. Nikdo nevěděl, co se jí stalo, nebo tak se to aspoň tvrdilo, ale všichni měli důvod

lhát o tom, co dělali v den, odkdy se pohřešovala. Jestli se brzy nenajde...

„Nemusíš mi to připomínat. Elle je magor.“ Pokud šlo o hodnocení ostatních, tmavooká Reva s potouchlým úsměvem a velkýma očima si nikdy nebrala servítky. „Nepřekvapilo by mě, kdyby se vrhla z Útesu sebevrahů ve snaze předvést nám nějaké úchylně-romantické gesto.“

„Proč by to proboha dělala?“

„Protože se na ni Lucas vykašlal. Kvůli té svině Bernadette.“ Reva působila, jako když si je svou teorií jistá, a vlastně skutečně zněla věrohodně. Na to by jim policie mohla skočit. Lucas byl prvorozený syn reverenda Daltona a dělal v táboře údržbáře. „Elle je labilní. To ví každý. Nikdy neměla ani uvažovat o tom, že z ní bude vedoucí.“

To byla pravda. A Bernadette, jedna ze sester Alsaceových, které také dělaly na táboře Podkova vedoucí, byla naopak daleko přičetnější, než o sobě mohla Elle být jen doufat.

Jo-Beth chvílku neodpovídala a Monica téměř slyšela, jak jí šrotují kolečka jejího superbystrého mozku. „To zní dobře,“ konstatovala.

„Dobře? O čem to mluvíš? Co jako?“

„Ta historka, že se vrhla z útesu do moře. Té bysme se mohly držet.“

„Proč jako?“ zeptala se podezíravě Reva.

„Ale no tak. Však víš. Nějakou historku přece potřebujem, ne? Aby si policajti nemysleli, že s tím máme něco společného.“

„Já vím, ale...“

„Všechny potřebujem nějakou historku. Včetně tebe,“ ucedila Jo-Beth. „Policajti zítra přijedou vyšetřovat.“

„A do prdele...“

„Všechny tudíž musíme mít připravenou svoji verzi. A tím myslím všechny holky, které se s náma dneska sejdou v jeskyni, jasný? Už se tam scházejí, ne?“

„Jo. Jayla říkala, že určitě dorazí.“

Jayla Williamsová, další z vedoucích, byla Afroameričanka z Portlandu. Údajně tam měla přítele, byla v podstatě zasnoubená, ale kluci ji zjevně zajímali. Monica si všimla, jak pokukuje po vedoucích chlapeckých oddílů i po některých jiných, kteří na táboře pomáhali.

„Ta kleptomanka?“

„Jo,“ kývla Reva.

Pokud se dalo věřit místním drbům, Jayla měla dost velký problém: ráda si přivlastňovala cizí věci.

„A Sosi? Snad se z toho nevykroutí.“

„Slíbila, že se dostaví, a já ji přinutila, aby na to přísahala,“ ujistila Reva Jo-Beth.

Sosi Gavinová byla maličká gymnastka, trochu připomínala skřítku, nesmírně zbožná, a upínala se k naději, že díky gymnastice získá univerzitní stipendium.

„A co sestry?“

Reva posměšně odfrkla. „Jak Bernadette, tak Annette prohlásily, že přijdou. Ale Nell, ta praktikantka, má naopak zůstat v táboře. Ta o našich plánech neví.“

„Nell je mi lhostejná. Hlavní jsou ty ostatní.“

„Sestry mi dělají vrásky,“ přiznala Reva. „Bernadette je... já nevím. Až moc správnácká. Annette je podivínka. Furt poslouchá někde za bukem a je jedno velké ucho, i když předstírá, že to tak není. Trochu mi nahání husí kůže.“

„To je fuk. Hlavně aby dorazily všechny!“

„Monica taky?“ zeptala se Reva s úšklebkem jasně patrným v hlase.

„Jasnačka...“ Jo-Beth nechala viset slovo ve vzduchu a na dlouho se odmlčela. Monica cítila, jak se jí snad trojnásobně zrychlil tep. „Žádná vlastně nejsme tak úplně bez viny, co?“

„Jenže pokud můžeme pomoci policii najít Elle...“

„Policie se svými lidma a počítačema a bůhví čím rozhodně pomoc nepotřebuje, to mi věř.“ Jo-Beth hlas slábl.

„Jenže když budeme zatajovat důkazy...“

LISA JACKSON

„To ale nebudeme! Řekla jsem snad něco takového? Ani v nejmenším jsem nenaznačila, že bychom měly zkusit něco skrývat nebo... cokoli podobného. Vůbec ne. Já jen tvrdím, že navrhneme jistou teoretickou variantu. Všem vylíčíme, jak byla Elle smutná, až přehnaně, a že možná nechtěla dál žít. Což je pravda, no ne?“

Reva mlčela. Naprostý lesní klid narušovaly pouze povzdechy větru, vzdálené hřmění moře a tlukot Moničina splašeného srdce.

„No ne?“ opakovala Jo-Beth a ve větvích náhle zašustil větřík. Panebože, dokázala být tak neodbytná! Umanutá mrcha.

„Asi jo.“

„Jaké *asi*?“

Monica úplně viděla, jak Jo-Beth ukazuje dlouhým prstem na hrudník své menší kamarádky.

„Je to teda pravda?“ tlačila na Revu Jo-Beth.

„Oukej. Tak jo. Je to pravda.“ Reva si dokázala trvat na svém. Dokonce i když měla proti sobě Jo-Beth v té nejútočnější náladě. Reva se narodila ve východním L. A. Do městečka Woodburn v Oregonu se přestěhovala teprve před několika lety. Byla pěkně mazaná, vyznala se, a navíc byla krásná, neohrožená a rozhodně jen tak před něčím necouvla.

„Fajn.“ Jo-Beth zněla spokojeně. „Hele, a kde je ten nůž?“ Odmlčela se.

Jaký nůž? O čem to mluví?

„Zapomněla jsem.“

„Cože jsi?“

„Omlouvám se. Strčila jsem ho za kámen. Skočím pro něj. Není to odsud daleko.“

„Do prdele!“ vybuchla Jo-Beth.

„Říkám, že pro něj skočím. Trochu se ovládej, krucinál. Prostě... počkej, jasný?“

„Nemáme moc času!“

Vzápětí se ozvaly kroky. Reva odbíhá, aby přinesla nůž? No potěš... Monica zatajila dech a nejráději by se okamžitě odplížila. Jenže to nemohla riskovat. Rozhodně ne, když tady postává Jo-Beth. Vítr kymácel větvemi nad její hlavou, listí šustilo a ona čekala, cítila, jak jí čas protéká mezi prsty, a přemýšlela, jestli na ni Tyler počká, nebo to vzdá.

„Tak honem, dělej,“ mumlala si pro sebe Jo-Beth a Monica pro jednu s tou krávou souhlasila. Pane Bože, jak ji nenávidí!

Mrkla na hodinky. Reva byla pryč asi deset minut a Monica už začínala vážně uvažovat, že se pokusí kolem Jo-Beth proklouznout, jenže ta jí dokonale blokovala cestu a Monica nechtěla riskovat chůzi mezi stromy, navíc bez baterky...

Zkrátka bude muset počkat.

V Jo-Beth všechno vřelo. Soptila vzteky. Nejráději by dštěla oheň a síru. Ječela na celé kolo. Jenže se musela ovládat. Čekala na Revu na křižovatce pěšin poblíž staré kaple. Ježíšikriste, kde ta holka vězí? Jestli se brzo neukáže, všechno půjde do kopru! Jak sakra mohla zapomenout na ten pitomý nůž?

Nůž byl klíčovou rekvizitou, aby její plán vyšel bez jediného zadrhnutí. Reva to věděla, ale zklamala. *Do hajzlu!*

„Honem, honem,“ opakovala. Byla jako na trní, nervy napjaté k prasknutí. Stále jen čekala v temnotě. Napínala uši, uvažovala, že si zapálí, ale nemohla riskovat. Musí toho tolik zařídit, a má tak málo času!

Navíc se proslýchá cosi o uprchlém vězni. Nic menšího než vrah? Cožpak to netvrdil doktor nebo reverend Dalton, nebo jak si šéf tohohle tábora nechává říkat? Nevydal žádné oficiální varování, měl v úmyslu uklidnit rozjitřené nervy táborníků i vedoucích, jenže přinejmenším v Jo-Beth jeho potvrzení toho drbu, který se šířil jako oheň zkrápěný benzínem, vyvolalo zcela opačnou reakci. Byla ještě vystresovanější, dokonce snad trpěla

LISA JACKSON

stihomamem. Jenže to patrně vyvolal její vlastní nechutný problém s nevěrným přítelem.

„Směšné,“ cedila přes zaťaté zuby.

Nevěděla, na koho být víc našťvaná, jestli na Tylera, nebo na Moniku, ale rozhodla se obrátit svůj hněv spíš proti ní, protože Monica uměla být intrikánská proradná svině. Kdo by do ní řekl, že překročí pomyslnou hranici a bude flirtovat, pak se líbat, a dokonce to dělat s Tylerem úplně naostro? Ne, je to jen a jen Moničina vina. Kluci jsou pitomí a nadřzení jeden jako druhý, nikdy jim to pořádně nemyslí, a tak... tak si Monica zaslouží naprosto všechno, co si vykoledovala.

Ale může být fakticky těhotná?

Ten pitomec Tyler před dvěma dny zašel za Jo-Beth, ještě než zmizela bláznivá Elle. Vzal si ji stranou po spouštění vlajky a posledním večerním požehnání, zrovna když vycházely hvězdy a mezi stromy zářil fuchsiový západ slunce, každodenní úchvatné divadlo nad Pacifikem. Stačilo, aby se jí Tyler dotkl, a celá se rozechvěla. Když ji zatáhl za živý plot, doopravdy ji napadlo, že se jí snad omluví, vyjádří politování nad svým obrovským přešlapem, vyzná jí lásku a Moniku prohlásí za obyčejnou děvku, která ho svedla, ale on že už je zase zpátky u své Jo-Beth.

Jaký omyl!

Potil se, celý nervózní, prohrabával si vlasy a málem brečel. Do háje...

„Co je?“ zeptala se přísně.

Jen divoce pomrkával a ochraptěle zašeptal: „Je zbouchnutá.“

To byla poslední kapka. V duši jako by jí klinkal umíráček. „Cože?“ zašeptala ve snaze předstírat, že nerozuměla, a útroby jí zalil ledový chlad. „Kdo?“ Než stačil odpovědět, hned jí to došlo, božínku na nebesích, věděla to jedna dvě! Panika v jeho očích jí úplně stačila; okamžitě ji přesvědčil, viděla mu ve tváři

lítost, i když ji měl ve stínu, ale co víc – byl evidentně k smrti vyděšený. S námahou ze sebe vymáčkla: „Kristepane, Tylere, cos to provedl?“

Popotahoval a pofňukával, hřbetem ruky si otíral nos, na chvíličku od ní odvrátil pohled a zadíval se na mizející slunce. Viděla, jak se mu pohybují svaly na čelisti, pokoušel se mluvit, ale jen koktal: „Já... ježíší... já jsem... do prdele... *víš* přece, co jsem provedl. Teda jako, byla to blbost a kravina a... ach jo, jsem *fakt* v prdeli.“ Klesl do dřepu a držel si hlavu v dlaních, jako by se bál, že mu snad vybuchne mozek. „Totálně v prdeli.“ S viditelným úsilím k ní vzhlédl, zvedl obličej k tmavnoucí obloze, v obrovských očích se mu leskly slzy a jen zaskřehotal: „Co mám kurva dělat?“

Jak by to *ona* mohla vědět? Jenže si uvědomila jednu věc. Cožpak to tak nebylo vždycky? On něco podělal a žehlila to ona. Od maturity byli spolu, jako že spolu doopravdy věrně chodili – teda alespoň ona věrně –, jenže Jo-Beth v jednom kuse tahala horké kaštany z ohně. Za sebe i za Tylera. I za oba najednou. Byl koneckonců nejkrásnější kluk ze třídy: vysoký, sportovní typ, navíc pohledný, a pocházel z dost bohaté rodiny.

„Je to tvoje děčko,“ vyštěkla. „Tak si to sakra vyřeš sám.“

„Jo-Beth, prosím... Pomoz mi.“

Cítila, jak jí tuhne šíje. „Je to tvoje děčko. Tvůj problém. Postarej se o něj.“

„Nemůžu! Bez tebe nemůžu.“

Snažila se od něj odejít, najít si skrýš a vyplakat si oči, jenže on vstal, popadl ji za ruku, vztyčil se nad ni a ještě ji k sobě přitáhl. „Musíš mi pomoci, Jo-Beth. Chci jen tebe. Vždycky jsem tě chtěl. To dobře víš.“ V měsíčním světle vypadal přesvědčivě, díky slzám se mu blýskaly oči. „A... a... já vím, že jsem to podělal. Do prdele, podělávám to v jednom kuse. Je mi to... hrozně líto. Ale vždycky mi šlo jenom o tebe, kočko.“ Odhrnul jí vlasy z obličeje tak zatraceně něžně, že jí málem puklo srdce. Teda

LISA JACKSON

ono už vlastně bylo kvůli té jeho obrovské zradě skoro na kousky, rozbité na tisíce střípků.

„Jak je teda možné, že *ona* otěhotněla? Co? Tvrdíš, že jsi vždycky chtěl jen mě, o nikoho dalšího ti nešlo, a přitom s tebou čeká jiná holka děcko?“

„Jo-Beth...“

Plesk! Dala mu facku. Tak silnou, že ji páčila ruka a on v prvním momentu zařal pěsti. „Je po všem, Tylere. Svůj problém si vyřeš sám, sakra. *Mimino?* To jako budeš otcem? *Jejího* děcka?“ Zírala na něj vytřeštěnýma očima a cítila, jak jí do nich stoupají slzy hanby a čiré zuřivosti. „Tentokrát se s tím musíš poprat sám. Hodně štěstí, tatínku! V tomhle průseru ho budeš potřebovat!“ Už chtěla odejít, ale pořád ji držel za ruku. Cítila jeho horkou dlaň, ocelovým stiskem jí svíral zápěstí.

„Miluju tě,“ zašeptal ochraptěle. Znělo to zmučeně, jako by cítil fyzickou bolest.

„Proč jsi to teda udělal?“

„Nevím. Jo-Beth, prosím, prosím...“ Pustil jí ruku a okamžitě ji objal. „Věř mi. Miluju tě. Jenom tebe.“

„Ty zmetku!“ Vztekla do něj bušila pěsti, zasypávala mu hrudník ranami, nechala vybublat svůj divoký hněv a ponížení. „Ty debile! Hajzle blbej! Cos to udělal? Proč jsi ji musel šoustat? A zbouchnout! Nenávidím tě, kurevníku. *Nenávidím!*“ Pořád mu dávala ránu za ranou, nejraději by ho zabila, jenže on držel, neuhýbal, její rány přijímal jako nějaký trest, a ona najednou nemohla dál a zhroutila se mu na hrud.

„Určitě... určitě je to tvoje?“

Chvilé mlčení. Útroby se jí stáhly ještě víc, pokud to bylo vůbec možné. Vymáčkl ze sebe jen: „Já... nevím.“

„Nevíš?“

„Řekla mi, že to je moje, ale... nevím.“ Tvářil se radostně, jako kdyby ten idiot nikdy neuvažoval o možnosti, že s tou kurvou mohl chrápat ještě někdo jiný a zbouchnout ji. „Ona... zají-

mala se i o Davida a Ryana a říkala mi, že podle ní je Ryan dost sexy.“

Bratři Tremaineovi. Naomini synové, nevlastní synové doktora Daltona.

„Ty... prosím tě, víš vůbec, jestli je fakticky v jináči?“

Další odmlka. „Ani ne...“ Cítila jeho dech na temeni hlavy a pevné ruce, které ji objímaly. „Ale proč by to říkala, kdyby...“

Fakt je tak pitomý? „Tohle se stává v jednom kuse. Holka tvrdí, že je v jináči, vdá se za kluka a pak – ouha, žádné mimino se nekoná!“

„Co? Jakože potrat?“

„Ne, jakože lež, ty debile!“ Šeptala tak energicky, až vyplašila nějakého nočního tvora – ptáka, zajíce, veverku nebo bůhvíco. Slyšeli v křoví šustění, které se rychle vzdalovalo.

„Víš, možná fakticky lhala, nastražila to na mě.“ V hlase mu zazněl nový tón, nadšení, opětovná naděje. „U ní by mě to nepřekvapovalo.“

Ani mě ne, pomyslela si Jo-Beth, ale o to teď nešlo. Skutečný problém spočíval v tom, že jí byl Tyler nevěrný.

Jen pomyslet, že jí Tyler mohl podvést... Jo-Beth Chancellorovou? Věděla, že je krásná; copak nedostávala nabídky, aby dělala modelku? Rozhodně by ji s tímhle nikdo neoslovil, pokud by nebyla štíhlá a opravdu hodně atraktivní. Jo-Beth měla navíc vynikající známky a slibnou budoucnost na Yale a... a je v podstatě génius, krucinál! Zkrátka a dobře je úchvatná, bohatá, zatraceně sexy, a navíc geniální. A Monica O'Nealová? Spodina společnosti. Holka z přívěsu. No jo, fajn, byla svým způsobem hezká, ale vyzývavě, jako nějaká děvka: masité rty a velké kozy, tak to kluci mají rádi. Jenže nic neznamenal. Vůbec nic. Naprostá nula.

A teď si ta běhna myslí, že je těhotná. Jo-Beth spalovala zuřivost, nejraději by do něčeho praštila, koplá, řvala vzteky nad tou nespravedlností. „Dej se dohromady,“ prohlásila, když od něj

couvla a začala uvažovat trochu jasněji. Snažila se najít řešení problému. Jeho problému. Ne svého. Jenže jaké? Nechtěla dovolit tě laciné, sprosté špině, aby Tylerovi posrala život, vlastně by posrala život i Jo-Beth! Jak může být tak dementní, kráva jedna, že se ani nenamáhá žrát prášky? Ne, tohle jí neprojde. Monica musí dostat pořádnou lekci, nebo se aspoň musí posrat strachy.

„Hele, zlato, na něco přijdu. Zvládnem to.“

„Pomůžeš mi teda?“

„Copak jsem ti někdy nepomohla?“

V hloubi duše věděla, že se chová jako blázen, pokud jde o Tylera, ale vlastně na tom nezáleželo. Jen se chtěla pomstít. Jo-Beth nikdy necouvla, a nemínila utíkat z boje ani teď. V postyctivé mysli už jí začínal dozrávat plán. Jak prozradila Revě, nejraději by popadla tu odpornou kurvu pod krkem a pořádně ji škrtila, až by té trapné Monice vyskočily oči z důlků. Ale to nemůže. Je chytrá, rozzuřená, *podvedená*, ano, jenže Jo-Beth Chancellorové šlo o vlastní záchranu. Už se rozhodla jít na práva, a žádná špinavá mrňavá kurvička ji nezastaví. Nemůže tu svini zabít, i když by ráda. To by ale skončila ve vězení. A tak, usoudila, vyrukuje s něčím, co Moniku nezabije, jen ji to vyděsí, až se podělá hrůzou. Nic víc.

„Věděl jsem, že budeš mít pochopení,“ pronesl Tyler snad až příliš samolibě.

„Ale ne, vůbec ne, *nemám* pochopení,“ odpálkovala ho a přestala ho zamilovaně hladit po tvářičce. Naopak. Škrábla ho. Pořádně. Do krve. Přestože měl strniště.

„Au! Přestaň! *Sakra*, to bolí! Co to do tebe vjelo?“

„Co to do mě vjelo?“ Málem se rozchechtala, ale na to byla až moc vytočená. „Nikdy nepochopím proč! Proč sis vybral ji, když jsi mohl mít mě? Co to vjelo do tebe?“

„Já ne...“

„Drž hubu, Tyler! Drž kurva hubu. A radši už to nikdy nedělej, chápeš? Protože přísahám Bohu, že ještě jednou vrazíš

svýho ptáka do pičky nějaký kurvy, a já provedu něco, vedle čeho bude vtípek, který chystáme pro Moniku, jako dětská hra. Chápeš? Zjevně jsi totiž neměl šprcku, že? Takže jsi mohl chytit všechny choroby, co ta děvka má, a nakazit mě. Ježíšikriste, ty seš takovej kretén!“

„Já prostě...“

„Nevymlouvej se, Tylere. Buď budeš chodit se mnou a budeš si držet toho svýho zatracenýho ptáka v kalhotách a mít ho jen pro mě, nebo je konec a já ti s tím tvým ‚problémkem‘ nepomůžu, jasný?“

Zařal zuby a ona si všimla, jak mu v očích vzplál vzdorovitý výraz. Sice byl hloupý, ale nerad poslouchal rady od jiných. Nicméně v záchvatu pudu sebezáchovy se zmožil jen na: „Bože, já tě tak miluju, kočko,“ a ona cítila, jak většina jejího hněvu mizí... tedy, ne, *trocha* hněvu mizí – ta část, která byla namířena přímo na Tylera. A když se jí konečně vyznal ze své lásky, pohladila ho po tváři, prsty přejížděla po zaschlé krvi na škrábanici, který mu udělala, a viděla, jak strašně je sexy. Pak, když se jí světil, že ji skutečně miluje a že byl prostě jen nadržovaný a chtěl si užít s kurvičkou, která byla ochotná před ním roztáhnout nohy, namířila Jo-Beth veškerý vztek a potlačovanou agresi výhradně na Moniku O’Nealovou, která v tomto kuse vystupovala v roli pravého zloducha.

Jezábel.

Svůdkyně.

Děvka, která za to zaplatí.

Takže teď se kvůli ní ocitla Jo-Beth tady, uprostřed noci se schovává za starou jedlí douglaskou a snaží se při čekání na Revu zůstat klidná, aby konečně mohla rozjet všechny plány.

Kam až zajdeš?

Pomstíš se?

Protože ty rozhodně neplánuješ, že by ses nechala uchlácholit a ujistit o nekonečné lásce a věrnosti Tylera Quadea, co?

LISA JACKSON

Ehm...

Jednou nevěrný, vždycky nevěrný.

Hlas v její hlavě sílil a opakoval jen to, co věděla, že je pravda, přestože mu chtěla moc věřit. Tylerovi se totiž věřit nedalo. To byl holý fakt. Rád riskoval, byl nadšenec pro extrémní sporty, vyzkoušel kdeco, vzrušovalo ho, když tlačil všechno do extrému, dokonce i sex. Už to věděla a bála se, že až jí na podzim ulítne do Colorada na školu, velmi pravděpodobně si to rozdá se všema těma holkama, které chodí na univerzitu a vždycky jsou štíhlé, pružné, lezou po skalách i po horách, a navíc jsou ke všemu svolné. Jo-Beth stačilo na to pomyslet a všechno v ní vřelo. Jako pitomá nána mu skočila na špek, že jí nebude nevěrný na tomhle křesťanském táboře, když sem ona pojedje taky, ale zjevně se mýlila, a to jí pořádně zvedalo mandle. Přijela sem dělat vedoucí jenom kvůli němu a kvůli tomu, že to bude vypadat dobře v jejím životopise, sakra!

Co si o sobě Tyler k čertu myslí?

Bože, potřebovala si zapálit, ale cigarety nechala schované v batůžku ve srubu.

Slyšela blížící se kroky, mezi stromy spatřila poskakující paprsek baterky a hned vklouzla za velký keř, aby se schovala. Zády se pořád tiskla k drsné kůře stromu, čistě pro případ, že by kroky nepatřily Revě. Přichozí zpomalil a slyšela zrychlený dech.

„Jo-Beth?“ šeptala ochraptěle Reva.

Konečně! „Jsem tady.“ Vykročila zpoza stromu a zjistila, že se Reva předklání, ruce na kolenou, lapá po dechu, jako by uběhla snad maraton, a ne pár stovek metrů. Napřímila se. „Nemáme moc času. Sosi to viděla.“ Zvedla nůž do vzduchu.

Jo-Beth by jí nejradši dala pusou. Nůž nutně potřebovaly a Reva byla jediný člověk, kdo ho mohl čajznout kuchařce pod nosem. Což se povedlo. Nicméně se dost nepovedlo, že ta podělaná Sosi má tím pádem podezření, co se asi děje. „Panebože, Revo, proč jsi to dopustila?“

„Neměla jsem to v úmyslu. Doslova jsem o ni zakopla. Dost intenzivně se totiž miliskovala s Nell.“

„S Nell? Myslíš, že jsou...?“

„Nevím, o co přesně šlo, a nezáleží na tom, ale rozhodně po sobě lezly. No nic. Nell utekla. Myslím, že ona nůž neviděla. A Sosi něco blekotala, celá mimo, že jsem je přistihla, byla z toho hotová, ale já jsem jí přikázala, ať maže na schůzku s ostatními. A v tu chvíli ten nůž zahlídla. Nedalo se tomu vyhnout.“

„Jasně že dalo. Jsi magor?“

„Hej! Nech toho. Nasazuju za tebe krk, zapomnělas? Jen kvůli tomu, že tvůj nevěrnej frajer neumí udržet péro v kalhotách. Tak na mě laskavě nevyjížděj. Udělala jsem, co jsem musela, a pokud hned neodejdu na schůzku, všechno se ti posere přímo pod rukama.“ Výhrůžně vykročila dopředu. Tohle byl její problém. Měla někdy až moc výbušnou povahu. Slovo „klid“ do jejího slovníku nepatřilo. Skutečně zvedla nůž a mávala jeho špičkou Jo-Beth pod nosem.

„Jéžíši, uklidni se,“ vyštěkla Jo-Beth a vůbec se nebála, že by Reva mohla zaútočit. Přesto, člověk nikdy neví. „Prostě jsi ji neměla nechat...“

„Tohle je tvůj problém, Jo-Beth. Ty máš bejt ta zatraceně mazaná,“ opáčila Reva. „Tys to vymyslela, že? Já jsem za tebe strčila krk do oprátky, takže problém teď vyřeš ty. Celé to byl tvůj nápad.“ Zvedla nůž a na čepeli se zaleskl svit měsíce. „Nějak to zaříd.“

„Fajn. Vrať se. Pověz jim, že mám zpoždění. Že je mi blbě. Sedím na latríně. Ne, ne, počkej, něco lepšího, mám menstruaci. Hodně bolestivou. Ale... ale dorazím, tak pět, maximálně deset minut po tobě.“

„Jenže co když hned nepřijdeš?“

„Počkej na mě.“

„Jak dlouho?“

Dobrá otázka. Panebože, prosím, ať se nic nezvrtne. „Nanejvýš půl hodky.“

LISA JACKSON

„A pak?“

„Pokračuj podle plánu. Všem řekni, co mají ohledně Elle vyprávět.“

Reva namítla: „Budou se ptát na Moniku.“

„Do prdele, něco si vymysli!“ Měla nejvyšší čas. Copak se bez ní *nikdo* v tomhle táboře neobejde?

„Pak se začne zvedat příliv.“

„Já vím!“

„Jen musím vědět, co mám dělat. Rozumíš, náhradní plán B pro případ, že se neukáže.“

„Už jsem ti to říkala, a nedělej si s tím hlavu, jo? Budu tam! Já dávám v sázku mnohem víc než kdokoli jiný. Když... kdybych tam do půl hodiny nebyla, tak se něco posralo fakt hodně moc.“ Nechtěla myslet na to, co by se asi mohlo stát.

Revě blýsklo v očích. „Tak ať se to nestane, jo?“ Žonglovala s nožem v ruce, jako by to dělala už tisíckrát. Pak ho konečně podala Jo-Beth. „Musíš mi ho vrátit. Dnes večer. Abych mohla odnést zpátky. Jinak ze mě Kuchta stáhne kůži zaživa.“

„No jo, já vím, já vím.“ Jo-Beth pohlédla na hodinky. Do prdele! Už má zpoždění.

„Jdeme na to,“ vybídla ji Reva.

3. kapitola

V táboře Podkova

Tehdy

Monica

Tak už jdi... Monica se i přes chladivý noční vánek potila a cítila, jak odtikávají vteřiny temné noci.

Zdálo se, že Jo-Beth vyslyšela její modlitby. „Bezva. Vyrážíme. Jestli s tím chceme skoncovat, musíme všechny táhnout za jeden provaz. A čas běží.“

„No jo, jasně, oukej.“ Revin hlas nezněl přesvědčeně, ale poslechla. Její kroky pomalu slábly a paprsek baterky se tenčil.

Monica si odfoukla, protože už příliš dlouho zadržovala dech, a ochable se opřela o strom. S *čím* mají jako *skoncovat*? Asi na tom nezáleží. Dnes večer rozhodně ne. Díkybohu je víc zajímalo, jak sladit vlastní verze výpovědi na téma, co každá z nich dělala v době Ellina zmizení, a nemínily zkoumat původce šramotu, který zaslechly na pěšině. Skvělé.

Na zlomek sekundy zauvažovala Monica o Elle, co se té holce asi stalo, ale rychle tu myšlenku zase zapudila. Patrně se někde objeví. Policie ji najde... nebo ne?

Monica cítila, jak ji tlačí čas. Potřebovala vyřešit své problémy, a už teď má zpoždění. Ale čekala. Zatajila dech, musela se

ujistit, že jsou obě holky doopravdy pryč. Je vážně dost pozdě. Tyler na ni možná ani nečeká. Potichu vklouzla zpátky na pěšinu, nervy napjaté k prasknutí, a co nejrychleji se rozběhla.

Nedokázala přestat přemýšlet o ostatních táborových vedoucích, o svých vrstevnicích. Nedaly se označit za kamarádky. Ani náhodou! Monica je chápala spíše jako zajatkyně, které jsou nuceně pospolu někde ve vězení, od něhož má klíč reverend Dalton. Vedoucích dívčích oddílů bylo celkem devět, když počítala i pohřešovanou Elle, a Monica hluboce opovrhovala všemi do jedné kromě sebe.

Klusala přes les, v uších jí zněl šum oceánu, stále výrazněji cítila jeho vůni, která prostupovala ztemnělou krajinou; slabý paprsek měsíce ozařoval cestu a do krku jí stoupala kyselá pachutí. Na pěšině do mírného kopce se její kroky ozývaly v pravidelném rytmu, zatínala zuby a snažila se nevnímat provinilost, která se stala jejím stálým společníkem.

Plán, který osnovala Reva s Jo-Beth, spočíval v tom, že se vedoucí dívčích oddílů sejdou v jeskyni u moře na tajné schůzce. Vykradou se nepozorovaně z tábora, aby probraly, co se stalo Elle, deváté „sestře“, jak ji označoval reverend Dalton. Neříkal jim pouze křestním jménem, natož „slečno“, ale jen „sestro“. Dokonce i jeho drobná ženuška Naomi používala pro oslovení stejný výraz, ale s křestním jménem. Takže ona byla sestra Monica, jako nějaká stará jeptiška nebo bůhvíco. Jak divné. Ponižující. Monica to nesnášela.

Ještě pár dní – necelý týden – a budeš odsud pryč.

To pomyšlení chutnalo hořkosladce.

Kvůli Tylerovi.

Při vzpomínce na něj se jí maličko sevřelo srdce. A taky měla obavy, co by jí asi Jo-Beth provedla, kdyby se to někdy dozvěděla. Teď jsou podobné úvahy zcela bezpředmětné, protože už na tom nezáleží. Tylera milovala. Opravdu. Z její strany nešlo o pouhý flirt a jednorázové vyspání, jen aby se pak vrátil k té hrozně nafoukané prachaté potvoře Jo-Beth.

Nebo to opravdu byl flirt?

Ne! Rozhodně ne!

Přesto by určitě bylo lepší, kdyby se ztratila Jo-Beth, a ne ta bláznivá Elle, co dostala kopačky. A ještě lepší by bylo, kdyby Jo-Beth prostě žbluňkla do vody a utopila se. Snobská svině. Všechno má jen proto, že se narodila do bohaté rodiny, stejně jako Tyler. To prostě není fér.

A proč sakra dneska potřebovala nůž? Na schůzku s holka-ma? Nedávalo to žádný smysl, což Monice dělalo starosti. Jo-Beth nebyla úplně v pohodě. A co to říkala o superchytrých? O géniích? Že jsou jen pár stupínek od šílenství? Tak tohle zase smysl dávalo. Podle Moničina odhadu měla Jo-Beth tak blízko k psychopatce jako nikdo.

Teď na ni nemysli. Prostě utíkej! Ať už jsi tam.

Monica se snažila vydat ze sebe maximum, ale brala to větší oklikou, aby se vyhnula ostatním, protože vedoucí dívčích oddílů mířily na schůzku, všechny kromě Nell, která byla příliš mladá. Nemohla riskovat, že na někoho znovu narazí. Jednou se zastavila, aby se zorientovala, měla dojem, že na cestičce za sebou někoho slyší, a protože byla vystresovaná víc než obvykle, zběsile se ohlížela, ale nic neviděla. Zas ty její zatracené nervy. Jakmile vyběhla na kopec, všimla si, že tam stromy řídnou a před sebou má už jen holý mys. Zde se pěšina rozdvojovala, jedna zatačela v podstatě do protisměru a mírně zešikma dolů ze svahu k moři a k jeskyni, kde čekaly ostatní, včetně Jo-Beth a její „nej kámošky“ Revy. Monica si je při běhu všechny představovala: Bernadette a její ufnukaná sestřička Annette spolu se světaznalou Sosi s laníma očima, pak Jayla, holka z Portlandu, kterou vlastně vůbec neznala, jen věděla, že pochází z jižní Kalifornie a teď bydlí v Portlandu a chce dostat stipendium na nějaké křesťanské škole... a možná je kleptomanka, pokud se dá spolehnout na místní drby. Jenže se kamarádila s ostatními, a tak jí Monica nevěřila.

Samozřejmě, Jo-Beth byla z té ubohé partičky nejhorší, tu by si Monica za kamarádku nikdy nevybrala, ale teď, teď...

Vychlo jí v ústech a sevřel se jí žaludek. Napadlo ji, že ona ani ostatní už nejsou jen skupinka mladých maturantek, které se čirou náhodou sešly na táboře jako vedoucí. Teď už je mezi nimi mnohem víc. Zapletly se do složitého soukolí a ona v tom jede s nimi. Patří rázem mezi ty kravky, které se v životě měly o tolik líp než ona. Kvůli tomu, co prováděly, všechny *do jedné*, teď budou sprádat nějaké lži.

Neseš stejnou vinu jako ostatní.

Elle se pohřešuje, a je to tvoje vina.

A přiznej si – v hloubi srdce víš, že je mrtvá.

Na zlomek vteřiny si znovu vzpomněla na dívku Elle, éterickou bytost, která působila jako opuštěný siroteček, a teď... možná už není, možná už nežije a je z ní duch...

Přestaň! Zpátky ji nepřivoláš, no ne? Co se stalo, nedá se odstát. A udělalas to vědomě.

„Drž hubu!“ sykla, hlas jí zanikl v hřmění příboje a všimla si, že se směrem do vnitrozemí neúprosně valí mlha, v jednotlivých cárech, které se jako dlouhé prsty proplétají nízkým porostem.

Monica se kousla do rtu, nechtěla uvažovat o strašlivém údělu, který má na zbytek života jistý – že je totiž neodvolatelně přikovaná k dívkám, jimiž tolik opovrhovala. Jejich lži a tajemství je poutají k sobě až do skonání světa.

„Do prdele,“ zašeptala a pokračovala podél okraje duny tvořené větrem až k místu, kde se stezka mírně stáčela dolů v nepravidelné smyčce k táboru. „Krucí, krucí, krucí!“ Trochu jí podklouzla noha a ona naštěstí neupadla, ale pak se soustředila na běh pečlivěji a pohledem neustále zkoumala krajinu utopenou v šeru. Všimla si, že vedle pěšiny vyčnívá ze země balvan, jeho mohutný obrys označoval jakousi ostruhu v dlouhé zatáčce, křižovatku s další cestičkou, kdysi používanou, nyní zarostlou a polozapomenutou, vinoucí se k okraji srázu.

Obrátila se a vyrazila po stezce stáčejíící se do vnitrozemí.

Tady už byla mezi pokroucenými kmeny stromů ostrá tráva typická pro duny a obrovité trsy vřesovce zasahovaly až na pěšinu. Holé nohy se jí zamotávaly do popínavých šlahounů maliní a ostružiní, trny ji škrábaly někdy až do krve a při běhu jí pod nohama praskaly suché borové šišky. Chtěla se ujistit, že je na správné cestě, a tak vytáhla z kapsy maličkou baterku, odvážíla se blýsknout jejím paprskem na nerovnou zem a hned ji zhasla a schovala.

V hlavě jí odtikávaly hodiny. Přejde pozdě. Těm pitomým slepicím už možná začíná vrtat hlavou, jestli se vůbec ukáže, jestli se jí něco nestalo, nebo jestli se na ně zkrátka nevykašlala.

Smůla smůlovatá. Musí ještě něco vyřídit, něco důležitého. Něco... co jí změní život. Musí prostě...

Zakopla o kořen a upadla. Instinktivně vymrštila ruce před sebe, takže dopad poněkud ztlumila, ale zvrtila si kotník, a protože klesla na všechny čtyři, odřela si kolena. „Neee!“ vykřikla. „Au! Sakra!“ Sykla bolestí.

Převalila se na záda, přitáhla nohy k hrudníku, a když si velice opatrně kroutila kotníkem, mrkala bolestí a připadalo jí, jako by se Bůh či Osud – nebo jak se sakra té nejvyšší bytosti, co na ni má dávat majzla, říká –, prostě jako by se k ní On, Ona nebo snad Ono obrátili zády.

Musíš se o sebe postarat sama, Moniko, tak to ale bylo vždycky. Na nikoho jiného se spoléhat nemůžeš. Rozhodně ne na rodiče, když máš bláznivou mámu a tátu opilce, co si neumí udržet práci. A už vůbec ne na Tylera, natož na Boha.

V kotníku jí tepala bolest, ale posadila se, vylovila baterku a posvítla si tenkým paprskem na holeně. Viděla na odřených kolenou kapičky krve, ale to přežije.

S bolestnou grimasou se pokusila kotník rozhýbat, určitě není zlomený ani vážně vykloubený, jen si ho prostě lehce zvrtila, takže se pomaličku vyškrábala na nohy a zase baterku zhasla.

LISA JACKSON

Nemá čas na rozptylování, aby nenabrala větší zpoždění. Znovu vyrazila vpřed, teď už opatrněji, pořád poklusávala, přestože kulhala, ale dávala pozor na kameny a kořeny, aby už nezakopla.

Tyler.

Bude na ni čekat?

Zhluboka si povzddechla. Zamilovala se do něho. Hluboce. A strašně rychle. S takovou divokostí a vervou, až se mohla zbláznit, jak po něm toužila, a bylo jí naprosto jedno, že vlastně není úplně volný.

No jo, k čertu s tím. To všechno je minulost.

Opravdu?

Po jejich poslední schůzce, na níž mu sdělila zprávu, která ho tak šokovala, teď napůl čekala, že se neukáže. Nepřítomně si třela ploché břicho a přemýšlela, co v něm nosí, v hlubinách pod kůží a svaly. Do očí se jí draly slzy, ona je však vytrvale zadržovala, tráva ji lechtala do lýtek, málem znovu zakopla, tentokrát přes padlý kmen, ale nějak se jí ho podařilo přeskočit a měkce, bezpečně dopadnout.

Je bláhová. Zamilovaný blázen. Na chvíličku zauvažovala o nové lži, o tom, že mu zase neřekne všechno, zadoufala, že se s ním bude dál vídat a nechá se znovu přivést do jiného stavu. No a co, že se dítě náhodou narodí o pár měsíců později, než bylo původně v plánu? Do té doby to už Tylerovi bude jedno a... ne, nebo ještě líp: nic nepřízná. Uteče s Tylerem, a později, až budou svoji, jakože o dítě přijde. Při tom pomýšlení se v ní všechno sevřelo, trochu se zastyděla, ale co... Rozhodně by nebyla první, kdo vlákal kluka do chomoutu. A pak... pak... pak by se do ní zamiloval tak hrozně moc, že by ji nikdy nechtěl opustit. Manželství s Tylerem bylo jejím lístkem k jízdě za lepším životem, za životem, který všechny ty slepice považovaly za samozřejmost. Moniku nechápaly – ani nemohly. A ona jim nic neprozradila. Nikdy jim neřekla, že její matka je číšnice, která se snaží taktak vyjít s penězi, a otec je těžký alkoholik, Ir, co se

honí za každou sukni a bere jakoukoli pomocnou práci na stavbě. Ne, nic takového jim neřekla. A myslela si, že ani nebude muset... kvůli dítěti. Pár krátkých týdnů snila o tom, že se promění z Moniky O'Nealové, chudé jak kostelní myš, v choť pana Tylera Quadea a...

To snad ne, koho se snaží obalamutit?

Na všechno je pozdě. Tábor se chýlil ke konci stejně jako léto, a zmizení té nepříjemné osoby jménem Elle uzavření tábora ještě uspíšilo.

Zařala zuby a pořád vytrvale klusala vpřed. Za poslední zatáčkou už spatřila paseku, tedy spíše něco, co bývalo pasekou. Teď travnatou plochu dusil plevel a trnité keře, větvičky a uschlé listy byly jasně vidět v měsíčním svitu. Na pasece, kde kdysi stával vlajkový stožár, zůstala jediná budova, polorozpadlá barabizna, dříve kaple, ale teď... teď se stala místem jejich dostaveníček, místem, kde se scházela s Tylerem.

Místem dostaveníček? Vážně? Jsi až tak poblouzněná? Myslíš spíš doupětem neřesti, ne? Protože tohle je přesný termín pro shnilý barák, co se pomalu rozpadá, skrýš, kde jsi mohla vyšukat Tylerovi mozek z hlavy, a to všechno za zády té čubky, jeho snoubenky. Přišla jsi sem se záměrem s ním souložit a možná, nebo snad více než pravděpodobně, sis od toho slibovala, že otěhotníš, ba dokonce jsi v to tajně doufala. Je to tak? V hloubi duše jsi věděla, že se to může stát. Místo dostaveníček? Ach bože, vzpamatuj se, Moniko! Přestaň si malovat věci narůžovo. Co je s tebou? Nazývej věci pravými jmény, pro boha živého!

Snažila se k pronikavému hlásku svého nitra pomyslně otočit zády a obešla paseku, aby zamířila k čemusí, co dřív bývala široká veranda, ale teď se nakláněla na stranu, protože měla shnilá prkna v podlaze a ze střechy se odlamovaly okapy.

Je Tyler uvnitř?

Čeká na ni?

Buch!

LISA JACKSON

Při tom zvuku nadskočila a prudce otočila hlavu.

Co to sakra je?

Srdce se jí rozběhlo šílenou rychlostí.

Je tam někdo? Nebo *něco*? Nějaké zvíře? A jaké? Srna? Los? Puma? Možná jenom skunk, králík nebo...

Napínala uši, aby přes tlukot svého srdce něco zaslechla, tajila dech, ale v šumění větru nic víc neslyšela, jen tupé hřmění nedalekého příboje. Upírala pohled do lesa kolem kaple, paseku lemovaly kmeny zkroucené větrem a přerostlé větve se natahovaly jako pařáty. Před nějakým půlstoletím, než byl postaven novější kostelík, blíž k ostatním budovám v centru tábora, byla tato mýtina s lesní kaplí místem určeným k bohoslužbám.

Nikoho neviděla.

Ve stínech se nekradla žádná temná postava.

Mezi stromy se neprodíralo žádné zvíře.

Vůbec nic.

Ať ten zvuk udělal kdokoli, byl už buď pryč, odplížil se do lesa, nebo... ji tiše sledoval a vyčkával.

Proč by ale vyčkával? Nedovol, aby nad tebou získala nadvládu paranoia a provinilost.

Nic to není. Jen tvoje směšná bujná fantazie. Hele, tak dost! Finito.

Přestože se Monica snažila tajemný zvuk racionálně vysvětlit, stejně se jí ježily všechny chlupy, když obcházela otevřenou plochu a neustále se držela u okraje lesa, jako by ji sledovaly neviditelné oči. Pak si v duchu vynadala do pitomců a sprintem přeběhla pruh stříbřité ostré trávy přímo na nakloněnou terasu.

Prkna byla od písku, takže jí na nich zavrzaly boty, skočila ke dveřím a vzala za kliku. Dveře se otevřely, zaskřípěly jako na protest, a náhle před ní zela černočerná díra temného nitra kaple. „Tylere?“ zašeptala, překročila práh a naslouchala vytí větru v trámové prohnílé střechy. Uvnitř to páchlo vlhkou hlinou, zatluchlinou a hnilobou, podlaha byla měkká. „Tylere?“

Žádná odpověď.

Zabouchla za sebou dveře.

Těžce polkla.

Když se její oči přizpůsobily temnotě, zaměřila se na stěnu za oltářem, kde bylo vysoké okno z olovnatého skla. Sahalo až ke stropu. Lomený oblouk jeho nejvyšších tabulek končil těsně pod trámy, ale okno jako takové dosahovalo téměř k podlaze. Pár tabulek se rozbilo nebo vypadlo, ale okno bylo z valné části nedotčené. Dnes večer svítil přes barevná sklíčka měsíc a jasně ozařoval vitráž plačící Matky Boží.

Monica v šeru nerozeznávala madoniny rysy, ale pamatovala si je z líných odpolední nebo časného podvečera, kdy se vplížili do tichého polozapomenutého kostelíka s Tylerem a trávili spolu příjemné chvílky.

„Tylere?“ zavolala znovu a pomalu procházela mezi polámanými lavicemi k drolicímu se oltáři. „Jsi tady?“

Blbá otázka, fakticky. Kdyby tady byl, asi by odpověděl.

Nic. Jen vytí větru.

Vykašlal se na ni a nepočkal? Nebo ten zvuk v lese dělal on? Hraje si s ní? Schovává se ve stínu? Číhá, aby na ni skočil a bafnul tak, že ji vyděsí k smrti?

„Jestli je to nějaká hra, není to vtipné,“ řekla. Soustředěně naslouchala a zmocnil se jí *pocit*, jako když není sama. Nikoho neviděla, nevnímala ani neslyšela nic, co by napovídalo, že je někdo nablízku, ale *vnitřně cítila* něčí přítomnost. „Tylere?“ zašeptala a jeho jméno znělo z jejích úst rozechvěle. Olízla si rty. Měla nervy napnuté k prasknutí, pomalu se obracela a snažila se ve tmě něco zahlédnout. Koutkem oka zachytila jakýsi stín, jen cosi tmavého, co zvláště trhaně přelétlo přes barevnou okenní vitráž.

Kristepane!

Málem se jí zastavilo srdce. „Tylere?“ zašeptala znovu a olízla si rty. Najednou ji zalil pot a téměř se nemohla nadechnout.

LISA JACKSON

Pomaličku procházela uličkou mezi lavicemi. Pitomá situace – jako nevěsta cestou k oltáři, připravená zaslíbit se ženichovi, dát mu svůj život i lásku. Na zlomek vteřiny si to všechno živě představila, opravdovou svatbu včetně Tylera stojícího u oltáře před knězem. Na sobě by měl černý oblek a na tváři typický pokřivený úsměv, sledoval by, jak Monica přichází, a oči by se mu zalily slzami štěstí.

Jenže teď, v téhle tlející kapli, se její sen ihned rozplynul a zmizel, přesně jako ten maličký křehký život, který v ní donedávna rostl. Sevřelo se jí hrdlo, v očích ji pálily slzy, ale hned v sobě utlumila příval sklíčenosti a úvah o tom, co by, kdyby.

„Já si nedělám srandu,“ promluvila do ticha. „Pokud jsi tady, Tyler, fakt si musíme promluvit. Potřebuju ti říct...“

Špičkou tenisky najednou narazila do čehosi tvrdého, co vyčnívalo do uličky. Málem zakopla, před pádem ji zachránilo jen to, že se zachytila trouchnivějící lavice. „Do pr...“ Ulička před ní byla prázdná, ale... Sklopila oči ke svým nohám, nedokázala však rozeznat překážku, která ji zastavila, takže znovu vylovila baterku, rozsvítila ji a namířila paprsek na podlahu.

Dívala se na holou nohu. Z hrdla se jí vydral výkřik a rychle si posvítila výš na opálené stehno pod ochablým pánským přirozením, a ještě výš přes nahý trup a krk až do Tylerova obličje. Pohled upíral na jeden bod, jako by sledoval trouchnivějící stropní trámy nad madonou.

„Neee!“ zaječela, pustila baterku a zvedl se jí žaludek. „Ne, ne... panebože, ne!“ Zmocnila se jí hysterie, zírala na nehybnou postavu, couvala, nohy měla jako z tvarohu, bála se, že se jí podlomí.

Vzpamatuj se. Možná není mrtvý. Musíš se přesvědčit! Nebud' zbabělec!

Jenže tak nějak věděla, že je po něm, a její strach potvrdila obrovská rudá skvrna, v níž ležel. Panebože, ach bože, *ach bože!*

Celá se roztrásla, přinutila se předklonit, přiblížila se k jeho

nádhernému tělu. „Tylere,“ zašeptala. „Tylere...“ Klesla na nerovnou podlahu a sáhla mezi lavice, kde bylo vklíněné jeho tělo. Cítila, že je ještě teplý.

To snad není možné! Ani náhodou! Tohle se Tylerovi stát nemohlo! Musí to být sen, kurevská noční můra! Jasně, to je ono. Roztrásla se, dotkla se jeho hrudi, pod konečky prstů cítila jemné chloupky. „Panebože! Tylere, prosím, prosím... nebud... ať to není...“ Zlomil se jí hlas, sklonila k němu hlavu, přiložila ucho těsně k jeho nosu a v duchu se modlila, aby alespoň slabounce dýchal. Opravdu z jeho nosních dírek vychází jemný vánek? Pevně zavřela oči, odřené koleno si umazala jeho krví.

No jistě, slyší náznak ochraptělého, trhaného dechu. *Prosím, Bože... prosím!*

„Tylere,“ zašeptala těsně u jeho rtů, ale odpovědi se nedočkala. Nic. A dech, o kterém si myslela, že slyší unikat z jeho plic, najednou jako by neexistoval. „No tak. No tak!“ Viděla, jak z něj pomalu vytéká krev, takže bylo jasné, že mu srdce pořád pracuje. Nebo ne? Cožpak přesně tohle je neučili v kurzech první pomoci? Nebo krev vytéká jen kvůli zemské přitažlivosti? Uklouzla na nerovné podlaze. „Tylere! To jsem já! Monica!“ Položila mu prsty na krk, hledala tep, ale on jen nehybně ležel. Ani se nehnul. A tep mu nedokázala nahmatat, ztraceně!

Ne! Ne, ne, ne!

Je v pánu... mrtvý. Nikdy se nedozví, že nakonec otcem nebude.

Nůž. Jo-Beth. Ach bože. Ne.

Cítila v sobě číhající strach jako hada stočeného do klubka. Bála se, že bude zvracet. *Tylere! Ach! Tylere!* Musí jít, sehnat pomoc, možná zavolat sanitku, i když v hloubi duše věděla, že je pozdě.

„Je mi to moc líto,“ šeptala a v očích měla slzy.

Jak se to stalo? Proč?

LISA JACKSON

Dobře víš proč. Jo-Beth to zjistila. Přišla sem s tím zatraceným nožem a zabila ho. Kristepane...

Neměla by ho převrátit? Pokusit se zastavit krvácení? Nebo ho má nechat ležet a říct někomu, že...

Skříííp!

Prudce trhla hlavou.

Co to sakra je?

Zvuk se ozval z bezprostřední blízkosti. *Zevnitř.*

Srdce jí tlouklo až v krku.

Cítila, jak se jí celým tělem rozlévá strach.

Je to přítel, nebo nepřítel?

Opřela si ruce o kostelní lavici a zvedla se do stoje. „Kdo je tam?“ zeptala se nervózně, připravená vzít nohy na ramena.

„Monico...“ zašepтал hlas odněkud ze stínů v zadní části kaple. Naskočila jí husí kůže. Opravdu zaslechla v tom ochrap-tělém hlase úsměv, respektive uspokojení? „Bylo mi jasné, že přijdeš.“

4. kapitola

V táboře Podkova

Teď

Lucas

Caleb Carter nevěřil v žádná pravidla. Vlastně považoval každého, kdo nějaká pitomá pravidla dodržuje, za sráče a břídila. Dvojnásob to platilo o zákonech lovu i rybolovu a o pobytu v divoké přírodě, co vymysleli federálové. Parta trapných měšťáků, byrokratů, washingtonských ňoumů, kteří většinou nikdy do volné přírody nevkročili, nikdy nezvedli k rameni dvaadvacítku, nikdy nespustili z mostku past na kraby a rozhodně ani náhodou nestopovali losa, natož aby ho zabili, stáhli a odtáhli z lesa.

Poserové.

Podělaný politici ví úplný hovno. Rozhodně nic o jeho životě. Nic o tom, co se dělá v divočině. A už vůbec nic o Divokým západě, kristepane! Pěkně ho srali. A fakt, že vyrostl v městečku Averille, který se teď dočkalo už i debilního mekáče a taky pitomý kanceláře šerifa, mu na náladě rozhodně nepřidával. Jistě, vždycky existovaly zákony, místní policajti a tak, ale přímo oddělení? Rodné město s policejní ostrahou mu za jeho života

LISA JACKSON

poněkud přerostlo přes hlavu. Zatraceně hodně. Kolik realitek, pojištěven a debilních kaváren vlastně jedno město potřebuje? Pitomí jupíci, co pijou nějaký latté s prapodivnejma příchutěma? Do prdele, z toho se může zvencnout! Nikdy si nemyslel, že by město mohlo takhle vzkvétat, vždyť ani není na pobřeží, ale deset kiláků od něj, ale když všechny pily a dřevařské podniky začaly znovu fungovat, tak se vrátili nejenom chlapi, co to se dřevem uměli, ale i jejich prapodivní partáci, inženýři, právníci a účetní, ti všichni prostě přišli s nima a právě kvůli nim se město i celý kraj rozrostly a zahustily obyvatelstvem.

A co bylo horší, lidi si začali ohrazovat pozemky a stavět ploty, aby na jejich půdě nikdo nesměl lovit zvěř ani rybařit. Co si o sobě sakra myslí? Bůh tuto zem zaplavil hojností, aby se mohlo sklízet, a Caleb každý večer poklekl, odložil pušku na postel, modlil se a děkoval Bohu za jeho dary.

Přestože existovali tací, kteří mu je nechtěli dopřát.

Copak Spojené státy americké tady nemají být pro své občany? Copak právě tohle neměli v plánu ti velcí Otcové poutníci?

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!